

KESZI HARANGSZÓ

Budakeszi római katolikus egyházközségének kiadványa

2019. március 3

XVII. évfolyam 9. szám

Évközi 8.vasárnap

„Mennyire jólesik nékem, tégedet, Uram, hálával dicsérnem..”

Egyházközségünk hirdetése:

Március 3. évközi 8. vasárnap:

08:00 – Hálaadás

10:00 – +Gizella, Soós és Csősz család elhunyt tagjai,

18:00 – +Miklós

A szentmise olvasmányai:

Sir 27,5-8

Zsolt 91

1Kor 15,54-58

Lk 6,39-45

Március 4. évközi 8. hétfő:

Szent Kázmér

06:30 – +János és Anna

Március 5. évközi 8. kedd:

06:30 –

Március 6. Hamvazószerda:

Szigorú böjt!

18:00 – Élő Gyula

Március 7. csütörtök:

Szent Perpétua és Felicitász
vértanúk

06:30 – +Iréna

18:30 - Szentségimádás a
domonkos nővéreknél.

Március 8. péntek:

Istenes Szent János

17:00 – 18:00: Gyóntatás

18:00 – Élő Márton

Március 9. szombat:

18:00 – +Ilona

**Március 10. Nagyböjt 1.
vasárnap:**

08:00 – +Mária és Ferenc

10:00 – +Jolán

18:00 – Élő Mátyás és Fülöp

Szent Mónika Imaközösség

A Szent Mónika Imaközösség ezentúl minden hónap ELSŐ vasárnapján találkozik a 10 órás szentmisén, hogy közösen imádkozzunk családtagjaink és egyházközségünk minden tagja üdvösségért. A könyörgésekbe is bekapcsolódhatunk egy kéréssel. **Március 3-án vasárnap** közös könyörgésünk: "Segíts minket Urunk, hogy keresztény életünk oly vonzó legyen gyermekeink számára, hogy azt kövessék, és másokra is átsugározzák."

Az imacsoporthoz csatlakozni a bede.bakacs@gmail.com, illetve a 30 951 3368-as telefonszámon lehet.

BETLEHEM imaóra

Hétfőn, március 4-én lesz a következő BETLEHEM imaóra, 11 és 12 óra között (Fő u. 192/A).

Keresztény Ifjúsági Klub

Február 26-án megalakult a Keresztény Ifjúsági Klub 12 fővel. Minden hónap utolsó keddjén találkoznak.

Legközelebb március 26-án 6 órakor a Szent László Házban. Részt vesznek a helyi KÉSZ Csoport estjén.

Gyermekes szülőknek szánt
szentmisék

március 2. szombat 17 óra

március 10. vasárnap 11 óra

március 24. vasárnap 11 óra

március 31. vasárnap 11 óra

Ferenc pápa: Isten szentségének tükröződnie kell tetteinkben, életünkben!

Február 27-én a Szentatya folytatta az Úr imájáról szóló katekézissorozatát. A Miatyánk első kéréséről elmélkedett: „Szenteltessék meg a te neved!” Hangsúlyozta, hogy Isten szentsége terjedőben lévő erő, és terjedésében nekünk is nélkülözhetetlen szerepünk van.

Szemlátomást a tél távozóban van, ezért visszajöttünk a [Szent Péter] térre. Isten hozott benneteket a téren!

Felfedező utunkon, amikor újra felfedezzük a Miatyánk imádságot, ma a hét kérés közül az elsőt fogjuk mélyebben átgondolni, ez pedig a „szenteltessék meg a te neved”.

A Miatyánk hét kérésből áll, melyeket könnyen oszthatjuk két csoportra. Az első három középpontjában az Atyaisten „te”-je áll; a további négy kérés középpontjában a „mi” és az emberi szükségletek állnak. Az első részben Jézus minket vezet be az ő vágyaiba, melyek mind az Atyára irányulnak: „szenteltessék

meg a te neved, jöjjön el a te országod, legyen meg a te akaratod”; a második részben Ő az, aki belénk lép, és a mi szükségleteink tolmácsává válik, ilyenek: a mindennapi kenyér, bűneink bocsánata, segítség a kísértésben és szabadulás a gonosztól.

Ez minden keresztény imádság felépítése – mondhatni minden emberi imádságé –, amelyhez mindig hozzátartozik, egyrészt, Istennek, az ő misztériumának, szépségének és jóságának szemlélése, másrészt annak őszinte és bátor kérése, amire szükségünk van ahhoz, hogy éljünk és jól éljünk. Így, a maga egyszerűségében és lényegre összpontosításában a Miatyánk arra tanítja az imádkozó embereket, hogy ne szaporítsák hiábavalóan a szót, mert – ahogy Jézus mondja – „tudja a ti Atyátok, mire van szükségetek, mielőtt még kérnétek tőle” (Mt 6, 8).

Amikor Istennel beszélünk, ezt nem azért tesszük, hogy felfedjük neki, mi van a szívünkben: ő sokkal jobban tudja, mint mi magunk! Ha Isten titok is számunkra, mi nem vagyunk rejtély az ő szemében (vö. Zsolt 139,1–4). Isten olyan, mint azok az anyák, akiknek elég egy pillantás ahhoz, hogy mindent értsenek gyermekeikből: hogy boldogok vagy szomorúak, őszinték vagy rejtegetnek valamit...

A keresztény imádság első lépése tehát az, hogy átadjuk magunkat Istennek, rábízunk magunkat az ő gondviselésére. Olyan, mintha azt mondanám: „Uram, te mindent tudsz, arra sincs szükség, hogy elmeséljem neked fájdalmamat, csak azt kérem, légy itt mellettem: te vagy az én reményem.” Érdekes megfigyelni, hogy Jézus a hegyi beszédben közvetlenül a „Miatyánk” szövegének átadása után arra buzdít bennünket, hogy ne aggódjunk, ne aggodalmaskodjunk a tárgyi dolgok miatt. Ellentmondásnak

tűnik: először azt tanítja nekünk, hogy kérjük a mindennapi kenyeret, azután pedig azt mondja: „Ne aggodalmaskodjatok tehát: »Mit együnk?«, »Mit igyunk?«, »Mit vegyünk magunkra?!«” (Mt 6,31). Az ellentmondás csak látszólagos: a keresztény ember kérései az Atyába vetett bizalmat fejezik ki; és éppen ez a bizalom teszi lehetővé, hogy aggodás és nyugtalanság nélkül kérjük azt, amire szükségünk van.

Ezért imádkozunk így: „Szenteltessék meg a te neved!” Ebből a kérésből – az elsőből: „Szenteltessék meg a te neved!” – kihalljuk Jézus egész csodálatát az Atya szépsége és nagysága iránt, és azt a vágyát, hogy mindenki elismerje és szeresse őt olyannak, amilyen valójában. Ugyanakkor azért esdeklünk, hogy az ő neve bennünk, családjunkban, közösségünkben, az egész világon szenteltessék meg. Isten az, aki megszentel, aki szeretettel átalakít bennünket, ugyanakkor nekünk is szerepünk van, mi vagyunk azok, akik tanúságtételünkön keresztül kinyilvánítjuk Isten szentségét a világban, jelenvalóvá téve az ő nevét. Isten szent, de ha mi nem vagyunk szentek, ha a mi életünk nem szent, az súlyos inkoherencia! Isten szentségének tükröződnie kell tetteinkben, életünkben! „Én keresztény vagyok, Isten szent, de én rengeteg csúnya dolgot teszek”, nem, ez semmit nem használ, sőt ártalmas is, mert megbotránkoztat és nem segít [másokat].

Isten szentsége terjedőben lévő erő, és mi azért könyörgünk, hogy gyorsan bontsa le világunk gátjait. Amikor Jézus prédikálni kezd, az első, aki megfizeti ennek következményeit, a gonosz, aki a világot sújtja. A gonosz szellemek átkozódnak: „Mi közünk hozzád, Názáreti Jézus? Azért jöttél, hogy elpusztíts minket? Tudom, ki

vagy: Isten Szentje!” (Mk 1,24). Sosem látott az ember ilyen szentséget: amely nem önmagáért aggódik, hanem kifelé irányul. Olyan szentség – Jézus szentsége –, amely koncentrikus körökben terjed, mint amikor követ dobunk egy tóba. A gonosz napjai meg vannak számlálva – a gonosz nem örök –, a gonosz nem árthat többé nekünk: megérkezett az erős ember, aki birtokba veszi házáat (vö. Mk 3,23–27). És ez az erős ember Jézus, aki nekünk is megadja az erőt, hogy birtokba vegyük belső házunkat.

Az ima minden félelmet elűz. Az Atya szeret bennünket, a Fiú ég felé tárja karját a mi karjaink mellett, a Lélek a világ megváltásán dolgozik titokban. És mi? Mi nem bizonytalankodva támolygunk. Van egy nagy bizonyosságunk: Isten szeret engem; Jézus életét adta értem! A Lélek bennem él! Ez a nagy bizonyosság! És mi van a gonosszal? Fél.

Fordította: Tózsér Endre SP